

Titlu original (eng.): Afraid to dream

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
STEEL, BARBARA

Vrăjitorul din Portland / Barbara Steel

Traducător: Andreea Drăghici

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-267-1

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31 = 135.1

Colecția „EL și EA“

BARBARA STEEL

Vrăjitorul din Portland

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ANDREEA DRĂGHICI

Editura și Tipografia
ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

“EL și EA”

1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoieli
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă
1055	Ann Hurley	-Focul creației
1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atracția mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeița cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănila trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru
1076	Anne Brock	-Locul doi câștigă

Capitolul 1

Alec Golightly începu să râdă atunci când auzi pentru a doua oară vocea disperată care-l chema la biroul principal. Totuși, nu era nimic amuzant în faptul că va sosi un expert eficient care va evalua compania pentru a fi preluată de un nou proprietar. Cu siguranță, șeful avea nevoie de sprijin moral. Lăsa secția de ambalaje în mâinile pricepute ale echipei lui și porni prin fabrica de mobilă pentru a ajunge afară, sub cerul strălucitor.

În clădirea principală, cheliosul Henry Fosse acoperea cu o cuvertură canapeaua uzată din biroul lui.

– Sunt prea bătrân pentru a mă împotrivi fuziunii Woodbox cu marea firmă de mobilă, începu el atunci când intră Alec. Dacă ai fi acceptat postul de manager general pe care ți l-a oferit consiliul, m-aș fi putut retrage și acum aș fi fost la pescuit.

– Managementul nu este pentru mine, spuse Alec în timp ce-și răsuca mustața maronie, creată.

– Prostii, ai renunțat la mult prea multe pentru cei de la

Respect pentru oameni și cărți

ambalare. Puteai măcar, să-ți fi pus o haină pe tine.

Zâmbetul lui Alec se transformă în grimasă când își atinse cămașa hawaiană cu flori bleu și verzi, îndesată în blugi, și își privi cu îngrijorare adidașii uzați.

– Mă îndoiesc că eficientul expert va observa ținuta mea.

Henry se așeză oftând pe canapea.

– Știam că ea va avertiza Elegance Furniture că trebuie să ne închidă. Tu știi să vorbești mai bine ca mine, poate ai reuși să discuți cu ea.

Alec împărțasea temerile lui Henry. Acum nu mai zâmbea.

– Bine, voi încerca din răputeri să salvez Woodbox.

În momentul acela sosiră și ceilalți șefi de secții, îmbrăcați la costume, în frunte cu prea eleganta Nan Turner, care purta o rochie lungă. Henry le împărțase îngrijorarea lui, și Alec se îndreptă spre fereastră pentru a privi un șlep lung ce înainta alene pe râul Columbia care se vărsa în ocean. Dacă vasul lui ar fi fost terminat, ar fi putut naviga pe valurile albastre și ar fi avut timp să se întrebe ce va face echipa lui dacă Woodbox ar da faliment.

În parcare intră o mașină roșie tip sport, și se opri chiar sub fereastră. Deveni foarte atent când din ea coborî o femeie care se îndreptă spre ușa biroului cu mișcări suple de felină. Chipul ei era perfect, umerii slabi, sânii mici, iar talia îngustă era strânsă într-o curea foarte lată. Chiar și de la distanță putea vedea că purta ochelari cu rame de aur, iar părul care-i încadra fața avea culoarea chihlimbarului.

Arăta ca o stea de cinema, dar ei nu așteptau așa ceva.

Câteva minute mai târziu se auzi bâzâitul interfonului.

– Bernice Fletcher este aici. Peste o secundă, după ce intră și îi privi pe cei din birou, începu să zâmbească fermecător.

– Uitați, vă rog, de Bernice, răspund la numele de Bunny.

Alec nu mai văzuse o persoană atât de frumoasă ca Bunny. Servieta ei părea să fie încărcată cu putere, costumul albastru și bijuteriile din aur erau moderne și sofisticate, arătând că stilistul ei era un om de milioane. Se îndoia că va reuși să discute vreodată cu

această femeie.

Teapănă și rece ca o înghețată, le scutură mâinile și le repetă numele în timp ce Henry făcea prezentările.

– Ultimul, dar nu cel din urmă, bărbatul de la geam, este Alec Golightly, șeful secției de ambalare.

Ochii ei erau mari și albaștri, umbriți de gene lungi. Aceștia se îngustară privind critic cămașa lui colorată și rămaseră mirați asupra mustății ciudate. Apoi îi oferii un zâmbet superior, impersonal.

– Domnul Golightly. Ce nume obișnuit.

Se îndreptă spre ea zâmbindu-i prietenos, sperând să poată face ceva pentru Woodbox, poate și pentru el însuși, prin obișnuita lui pricepere de a vorbi.

– Cred că strămoșii mei englezi au avut unele activități cam dubioase.

Ea nu răspunse glumei lui decât printr-un mic surâs. Era lipsită de umor? Era făcută din gheață? vești proaste. Din fericire, nu era la fel de înaltă ca atitudinea pe care o afișa, creștetul capului ajungând numai până la bărbia lui. Înălțimea îi dăduse un avantaj numai până în momentul când își strânseseră mâinile. În acea clipă, simți cum mâna ei transmitea ceva magic mâinii lui, lucru care-l miră și-l surprinse. Tot ce a reușit să facă a fost s-o privească, în timp ce un zâmbet amuzat îi apăruse pe buze.

Spre încântarea lui, nici ea nu rămase indiferentă. În obraji aurii apărură pete roz. Eliberându-și mâna, își scoase încet ochelarii și-i privi pe toți încă o dată. Se întrebă ce o atrăsese la el, pentru că figura îi era comună, dacă nu chiar urâtă, nasul mare și bărbia proeminentă. Din nefericire, ea reveni la atitudinea rece pentru a discuta cu Nan Turner.

– Dumneata te ocupi de contabilitate, probabil că mă vei duce la un computer. Vreau să mă apuc de treabă.

Trezit din visare, își spuse că nu o poate lăsa să trateze fabrica Woodbox ca pe o treabă oarecare și își începu campania.

– Domnișoară Fletcher, am vrea să știm cine va însărcinat să decideți soarta celor peste cincizeci de angajați de aici, și ce

Respect pentru oameni și cărți
calificări aveți.

– Eu nu iau decizii, voi face numai un raport, spuse ea repede, după care privi fețele îngrijorate din jurul ei, realizând pentru prima dată că în joc se află soarta multor oameni. Dar, dacă așa vă simțiți mai în siguranță, am absolvit facultatea de informatică și am o experiență de zece ani în afacerile din Los Angeles, la Wilderness Enterprises.

Alec ridică mirat sprâncenele.

– Vrei să spui că este vorba despre Wilderness Enterprises din filmele documentare și din marile filme despre poporul american? Când ea încuviință, el încremeni și își dădu seama că era mai mult decât expertă în afaceri. Dacă dumneata conduci o afacere multimilionară, ce naiba cauți într-un loc ca acesta?

Trăsăturile ei se înăspriă.

– Acum lucrez cu o firmă de consultanță care mi-a oferit prin contract evaluarea... Avea un lapsus.

– Fabricii Woodbox, îi aminti el, în timp ce mintea îi lucra rapid. Însemna că până la urmă, firma de consultanță fusese prea dinamică. Era exact ceea ce avea nevoie Woodbox în situația de criză în care se afla. În afară de asta, faptul că o va vedea în fiecare zi pe această femeie frumoasă, învelită în carapacea ei protectoare, era fascinant. Oftă, cu gândul la visele lui imposibile.

– Nu mă surprinde deloc faptul că o femeie cu experiența dumatăle nu a reținut numele acestei fabricuțe neînsemnate. Am dreptate... Bunny?

Îl privi nervoasă.

– Nu te lăsa păcălit de numele meu, experiență și de cum arăt, domnule Golightly. Eleganté și-a trimis cel mai bun om și eu voi face dreptate în cazul acestei fabrici. Considerați-vă norocoși.

– Da, domnișoară Fletcher, eu mă consider binecuvântat, o tachină Alec zâmbind cu mustața zbârlită. Am admirat întotdeauna femeile deștepte și pline de succes.

Din nu se știe ce motive, efortul lui de a fi amabil o enervă și mai

rău. Ochii ei aruncau săgeți de gheață și vocea îi era la fel de rece.

– Din fericire, munca mea nu depinde de ceea ce apreciezi sau nu dumneata.

Pentru a ieși din această situație neplăcută, Henry se apropie de ei râzând împăciuitor.

– Alec al nostru apreciază multe lucruri interesante, dar nu este atât de ușuratic pe cât îl face să pară cămașa de mătase cu care este îmbrăcat. Lucrează la Woodbox de când avea șaisprezece ani. Adică de unsprezece ani. A muncit în toate secțiile în timp ce urma școala, iar după colegiu s-a întors acasă, tot aici. Așadar, el este cel mai în măsură să vă arate fabrica.

Bunny scutură din cap agităndu-și buclele spiralete.

– Nu! N-am timpul necesar pentru asta. Eleganté mi-a dat maximum două zile pentru a evalua fabrica, astfel că trebuie să vă verific mai întâi dosarele.

Alec făcu un pas înainte, deranjat de tensiunea discuției.

– Dosarele nu-ți vor spune multe despre cât de repede se lucrează aici și despre ce fel de angajați muncesc în fabrică. El ridică din sprâncene. Ești interesată și de muncitori?

Nu-i putu răspunde decât afirmativ.

– Sigur că da.

Îndreptându-se spre ușa biroului urmărit de privirile celorlalți, privi înapoi strâmbând din mustață.

– Atunci să nu pierdem niciun minut din timpul dumatăle limitat, zise el.

Buzele lui Bunny zâmbiră la tactica lui. Parfumul ei bun se împrăstie în jurul lui când trase de ușa pe care el o ținea deshisă.

– Ai câștigat, murmură ea numai pentru urechile lui. De data asta.

Ieșind din birou, Bunny se îndreptă spre toaletă.

Alec se rezemă de perete, încercând să-și pregătească discursul. Trebuia să-i vorbească lui Bunny Fletcher în termeni tehnici, pe

Respect pentru oameni și cărți

care ea să-i înțeleagă și care s-o facă să scrie un raport extraordinar. Gândindu-se bine la felul în care trebuia tratată această femeie, își spuse că modul în care se obișnuise să flirteze nu-i va aduce nimic bun. Era și normal.

Când Bunny se îndreptă spre el, rămase uimit când îi văzu buclele aurii ce-i înconjurau ca un nimb fața frumoasă și corpul bine ascuns sub costumul bleu-strălucitor. Dar ea înlătură toate gândurile lui apreciative când ochii li se întâlniră și țepii de gheață îi risipiră toate iluziile.

– Câteva minute de calm ți-ar mai îmblânzi atitudinea, murmură el.

Ea își ridică bărbia sfidător.

– N-am fost calmă niciodată în viață.

– Bine.

Străduindu-se să-și controleze sentimentele, Alec o urmă afară. Razele soarelui încercau să străpungă norii. Aerul era împospătat de mirosul râului, al nisipului și al brazilor. Cele patru hale ale fabricii erau curate și proaspăt vopsite în galben-pal cu dungi verzi, iar tufele din jurul lor erau proaspăt tunse.

Punându-și pe cap o cască de protecție la intrarea în prima hală, îi dădu și lui Bunny una și începură turul fabricii. Spre surprinderea lui, în timp ce vizitau secția de fabricare și cea de întreținere, ea se arătă foarte interesată de activitatea muncitorilor, de puterea instalațiilor, de iluminare, punând zeci de întrebări tehnice despre producție și despre materialele folosite la fabricarea mobilei.

Ultima secție era a lui. Alec își încălță cizmele de lucru înainte de a intra.

– Mai bine ți-aș explica unele lucruri înainte de a intra în secția de ambalare și expediere. Am o echipă de douăzeci de oameni, dar aproape jumătate dintre ei suferă de mici handicapuri.

– Vrei să spui că sunt retardați?

– Da. Protector ca un tată care-și apără copilul, se așează în fața

ei. Sper că înțelegi marea contribuție pe care o are Woodbox la angajarea unor oameni ca ei. N-ar fi făcut nimic bun dacă erau lăsați de izbeliște pe străzi. Nu există multe locuri în care se puteau face folositori.

– Da, poate că ai dreptate. Bunny văzu pe fața lui dârzenia cu care-i proteja. Există vreun motiv anume pentru care ții la acest subiect?

– Fiecare cu principiile lui, spuse Alec, nedorind să-și abandoneze crezurile și să-și demaște secretele în fața frumuseții ei. Hai înăuntru, să vezi cum sunt ambalate în cutii piesele de mobilier.

În interiorul secției, Bunny pătrunse într-o cameră lungă unde se aflau cartoane și cutii cu lipici. Câțiva angajați numărau cutiile, le împingeau și le înveleau în plastic. Alții împachetau în saci de folie plăcile de lemn și lipeau instrucțiunile, ajutați de mașini speciale. În cele din urmă, produsul era ambalat în cutii de carton cu marca Woodbox sub care se afla sigla firmei și ștampilele de calitate.

Alec își dădu seama după interesul și reacțiile ei că turul acesta îi asigura succesul.

– Echipa mea este formată din muncitori de la optsprezece până la patruzeci și trei de ani. Zece au sindromul Down, doi sunt retardați din naștere și unul a moștenit această boală din genele familiei.

– Ce trist, spuse ea părăsindu-și expresia rece pentru prima dată de când începuse turul.

– Așa este. O luă de mână și intră în altă încăpere. Treisprezece perechi de mâini de opriră și douăzeci și șase de ochi curioși se ridicară spre el.

– Am adus în vizită o doamnă pe nume Bunny. Hai să-i arătăm ce treabă minunată faceți. Vorbind mai încet, adăugă: Vrei să-i cunoști personal?

Bunny privi câțva timp prin sală, după care-și îndreptă ochii

Respect pentru oameni și cărți
spre el.

– Pentru ei porți această cămașă groaznică?

Zâmbind acum, studie florile mari hawaiene de pe pieptul lui.

– Răspund mai bine la cerințe atunci când arăt relaxat.

– Înțeleg. Scoțându-și casca grea, caută în grabă o agrafă și își prinse părul la ceafă. Gestul acesta și încă ceva care părea magic, transformă frumusețea ei rece într-o femeie blondă, cu ochii calzi și zâmbet prietenos. Acum sunt gata să-i cunosc.

Uluit de această transformare, o conduse spre prima masă de ambalat. Jake, speriat de tot ce era nou, își îndreaptă repede ochii spre podea, în același timp scăpând uneltele din mână. Ea se apropie și-l ajută să le ridice, zâmbindu-i fermecător.

Uimirea și admirația lui Alec creșteau din ce în ce mai mult, pe măsură ce străbătura sala, ea nepărând deranjată de purtarea bizară și neliniștită a muncitorilor. Nu se simțise jenată nici măcar atunci când Tess venise repede spre ea pentru a-i mângâia bijuteriile și mormăi:

– Frumoasă doamnă!

– Îți spun un secret, zise Bunny îndepărtându-se zâmbind. Nu sunt frumoasă, sunt aranjată.

– Secretul omului Golightly, spuse Tess care avea un defect de vorbire. Se uită numai la tine.

Având scuturile protectoare dezarmate, Bunny îl privi pe Alec, care zâmbea cu o atitudine mai caldă.

– Omul Golightly ar face mai bine să-și vadă de treburile lui.

– Noi suntem treburile lui. El ne rezolvă problemele, spuse Tess. Apoi îl privi pe omulețul de la mașina de ștanțat. Aș vrea să fiu și eu aranjată, atunci Dwight mă va privi mereu.

Surprinsă enorm că acești oameni gândeau astfel, Bunny o privi pe Tess cu ochi mirați și trăsăturile destinate.

– Poate că voi avea timp să-ți arăt unele trucuri de machiaj.

Tess își mormăi mulțumirile și îi tăie calea. Alec interveni,

venind din partea cealaltă:

– E timpul să plecăm.

Ajunși afară, Bunny își desfăcu agrafa și își ciufuli părul într-o încercare disperată de a ascunde cât o afectase vizita. Era păcat să vezi cum căldura și blândețea ei dispar sub armura rece pe care dorea s-o afișeze. El se întrebă de unde venea nevoia ei de a se ascunde în spatele acestui zid.

– Mă întreb de ce o femeie ca dumneata, cu toate calitățile și privilegiile, poate înțelege cât de greu le este acestor oameni să se adapteze unei vieți normale.

Dorind să treacă peste gândurile triste, ea privi o clipă cerul noros, după care își întoarse ochii spre Alec.

– Un accident al naturii mi-a oferit un coeficient de inteligență aflat chiar în vârful spectrului, deci înțeleg foarte bine cât de singuri se simt acești oameni într-o lume străină și indiferentă.

Din acest răspuns, el înțelese că femeia din fața lui simțea nevoia să se aperse cu scuturi de gheață. Simțind cum îi fierbea sângele, îi aruncă o invitație la care nu avea nicio speranță să primească răspuns:

– E o zi frumoasă de primăvară și a trecut de prânz. Vrei să luăm masa amândoi și să împărțim sandvișul meu?

– Ar trebui să încep lucrul la raport. Ezitând, Bunny îl studie o clipă mestecându-și guma, după care zâmbi. Mulțumesc, mi-ar face plăcere. Stomacul mă doare întotdeauna dacă nu-i dau ceva de mâncare. Unde este masa?

Nu se așteptase ca ea să-i accepte invitația și arătă repede spre secția de fabricație.

– În păduricea de pini de lângă râu. De ce nu o iei înainte? Vin și eu în două minute.

Plecă repede pentru ca ea să nu se răzgândească, luă o bucată de material, pahare de plastic și cutia lui cu mâncare. Punând șervetul pe masă, scoase sandvișurile, o banană, prăjituri, și turnă în pahare ceai din termos. Bunny se așezase pe bancă, iar el luă loc

pe cea din fața ei și oftă adânc.

– Servește-te.

Ea îi urmărise toate mișcările cu ochi fascinați și acum luă o jumătate de sandviș.

– Cu ce este?

– Ton și diverse legume tăiate.

– Favoritul meu. Punându-și guma pe un ambalaj, mușcă din sandviș și închise ochii, savurându-l încântată. Delicios! Soția ta l-a preparat?

Îi luă numai o secundă ca să realizeze că frumusețea rece din fața lui îl întrebase dacă era căsătorit.

– Eu l-am pregătit. N-am avut niciodată nevastă, spuse, întrebându-se dacă ea se gândea la el din acest punct de vedere. Soțul tău îți prepară sandvișurile?

– Nu le mănânc niciodată, îngrășă. N-ar trebui să-l mănânc nici pe acesta. Luând încă o mușcătură mare, mestecă și înghiți, după care adăugă: Nici eu n-am fost căsătorită. O relație de dragoste cu un computer mă ține permanent ocupată.

– O relație platonice, sper, spuse el, amintindu-și de femeile puternice dedicate computerelor pe care ajungeau să le iubească, dând naștere la succes în loc de copii. Privind-o cum mănâncă, se întrebă dacă făcea sex cu aceeași poftă.

Apoi realizează ceea ce știa de mult. Visul imposibil. Renunțase de mult la ideea de a avea o relație serioasă, spunându-și că instinctele materne aparțin numai femeilor. Dar dinamica Bunny avea oare așa ceva? Nu era un bărbat căruia să-i placă singurătatea, însă viața lui fusese mereu solitară și fără niciun rost. Poate...

Simțind acut dorința de a salva Woodbox, se rezemă de spătarul băncii pentru a-i vorbi.

– Muncitorii noștri te-au făcut să te simți prost, Bunny. De ce?

Ea privea șlepurile de pe râu, dar se întoarse repede spre Alec

pentru a-l studia.

– Au fost încântați să-mi vorbească despre munca lor, prea prietenoși. Cred că le-ai promis prime pentru a se purta așa cu mine și eu urăsc să fiu manipulată.

El o privi, surprins.

– Nu le-am promis nimic, așa se poartă de obicei. În ce fel de lume trăiești?

– Eu conduc un camion de mare tonaj și viteză, spuse Bunny repede, privindu-l provocator.

Alec ridică un șervețel care căzuse pe jos în timp ce se gândea cum s-o facă pe această femeie conducătoare de tiruri să lase Woodbox așa cum era, liniștit și pașnic.

– Aici nu lucrează niciun camionagiu, numai oameni drăguți, trei sferturi dintre ei au studii superioare... Trecu peste statistici și continuă: mulți sunt căsătoriți și au copii, iar restul își doresc o familie.

Luând ultima înghițitură din sandviș, îl privi repede, după care își concentră privirea în altă direcție.

– Și dumneata?

Era prea vulnerabil pentru a admite că acesta era unul din visurile pe care le credea imposibile.

– Nu, căsătoria nu e pentru mine, sunt un tip libertin. Împinse prăjiturile spre ea. Vrei?

– Nu, mulțumesc. Le împinse înapoi și își reluă guma de mestecat.

Se simți rănit ca un copil refuzat, atunci când îl respinse.

– Presupun că mănânci numai salată și fasole verde, nu-i așa?

– Pun pariu că arterele mele sunt mai curate ca ale tale, spuse ea ridicându-se. Mulțumesc pentru prânz, însă acum am de întocmit un raport de cercetare. Trecând unul din pantofii cu tocuri înalte peste bancă, se opri, frumosul ei picior rămânând blocat acolo.

– Oh, nu, m-am înțepenit.